

MARNO JÁNOS

Eliszaposodik

*Eliszaposodik, Uram, utánad
kutatva, a szemem, láttam a tavat,
és a dombot megmásztam,
majd nyergébe ülve kerékpáromnak
visszaereszkedtem a faluba,
hol nem kerestelek aznap már többet.
Összevesztem anyámmal valamin,
tanulmányoztam a nővéremet
ebédnél, a konyhaasztal mellett,
mikor fakad sírva. Fojtani kellett
lélegzésemet. Tányérunkon párolt
rizs, krumplipüré és rántott borda-
szelet, ahogy a neked szentelt napon,
Uram, minden alkalommal. Titokban
folyt a küzdelem köztünk a hússal,
hogy kinél fogy el előbb a türelem,
s falja magába a ropogós disznó-
karajt. Neki a hátába, nekem a
szemembe sütött a Nap, szeptember
vége, szemhéjam mögé rejtőzhettem,
mikor a könnyeit éreztem el-
eredni. És hallottam sírva rágni
a csontot, és tettem tovább az alvót
győzelmi mámoromban. Bántam is én,
hogy közben a szeletem kihűl, össze-
kenődik a rizs a pürével, s belem
a semmivééstől mozdulatlaná
dermedve felpuffad. Most itt ülök
halálos székekben, Uram, nővérem
harmincöt éve a sírban, kora-
szökött. Országos járványról s orkán
erejű széllekedésekről írnak
a hálón az orgánumok, gyomor-
szájam szorul az irtózáttól, amint
átveszem tőlük a szót. És vitamint
szedek be közben, Uram, valamit,
ami megindít és meg is fog nyomban.*